

**Δάκρυ τοῦ «Ρωμηοῦ» μικροῦ
στὸν μεγάλο τὸν νεκρό.**

Καὶ σὺν εἶδε πῶς κλύεται μὲς' στὸν βροχὸν σὺν τοὺς ἄλλους
καὶ πῶς ἔθαψε σὲ τοῦτον τόσους πόθους τοῦ μεγάλου,
ἔφαγε φαρμακομένος μὲς' στὴν ἔξη συννεφιά
πέποντας τὴν μαύρη πίκρα γὰρ μοναχὴ συντροφιά,
ὡς ποῦ δίχως μὴν ἑλπίδα μὲ τὰ χεῖρ' πικραμένα
μόνος ἐβύσσε' στὰ ἔξνα.

“Υἱνος γὰρ τὴν ἀρετὴ του, γὰρ τὸ λάσκαμά του χάρις,
καὶ βουβός ἄς μείνῃ μπρὸς του κάθε φθόνος κατρινιάρης...
μὲς' στοῦ τάφου του τὸ χῶμα
δὲν θ' ἀνοίξῃ πλὴ τὸ στόμα,
δὲν θὰ σείσῃ τὸν ἀγέρο μὲ βροντόφωνα λαλιά
διαλαλῶντας τὴν Ἑλλάδα.

Μὴ κινένας ἐξφωνήσῃ γὰρ τὸν ἄφωνο μικρός,
μὴν ἔμπηχῃ καὶ νεκρός...
ἐξφωνήματα δὲν θέλει καὶ στεφάνια Παλατιοῦ,
φθάνουν γὰρ τὸ λείψανό του τὰ λουλούδια τὸ σπητιοῦ.

Μόνον ὁ λαὸς νὰ πάρῃ
τῆς Ἑλλάς μικρὸ κλωνάρι,
κί' ἀκολουθῶντας δακρυσομένους τὸν νεκρὸ νὰ τραγουδῇ
τῆς Ἑλλάς τῆς πικραμένης τὸ παρηγόριο κλαδί.

Μὲ τὰ πράσινα κλωνάρια κί' ἡ πατρίς στεφανωμένη
φῶς ἀντίκρουζε' στὴν μαύρη κί' ἀξημέρωτη βραδιά,
μ' ἀπὸ πάνω κί' ἀπὸ κάτω μιά πνοὴ φαρμακομένη
σκόρπασε ξεφυλλισμένα τῆς Ἑλλάς τῆς τὰ κλαδιά.

Βλέποντας τὸ σύμβολο τοῦ λαχταρούσαμε μ' ἑλπίδα,
ἐβροντούσαν πολεμίστρι τῆς πολέμου τὴν ἀσπίδα,
κί' ἐψάλλαν μὲ τῆς εὐχῆς τῆς δουλεύτρας τὸν ἀνιὸ
τὸ σπαθί τοῦ Καραϊσκού, τοῦ Κανάρη τὸν δαυλὸ.

Δύναμις παρηγορητὰ μὲς' στῶν σκλάβων τὸν ἀγῶνα,
σωτηρίας ἐξφωνήτῃ καὶ ροδόχρυσος νεφέλη,
ἀλλ' ἐπέταξαν μὲ βόμβους στὸν εὐόδη μελωδῶνα
τόσο λαίμαργοι κρηφῆνες κί' ἄλο βύζαξαν τὸ μέλι.

“Ἐνας τάφος κί' ἂν ἀνοίξῃ μὲς' στοὺς ἄλλους τί σημαίνει;
ὁ νεκρὸς ποῦ μέσα μπαίνει
λαμπροφώτιστος τὸν δείχνει τῆς ἀθανασίας μνήμα
καὶ τὴν ἀψιχὴ του πέτρα τῆς Πνυκὸς τὴν κάνει βῆμα.

Μὲς' στὴς νέκρας τῆς-ἡμέρας, μὲς' στοὺς πόθους τοὺς μακρούς,
στρέφετε τὰ μάτια πίσω στὸν μεγάλον τοὺς νεκρούς.
Εἰς τοὺς τάφους των ἀπάνω δὲν σὰς φθάνουν ὀργυμοὶ
καὶ ξεαυλισμένο πληθος,
εἰς τοὺς τάφους των ἀπάνω ζωντανεῖται μιά στιγμή
κάθε πεθαμένο στήθος.

Τέτοιος τάφος σὺν καὶ τοῖτους ἀλησμόνητος ἀνοίγει
μὲς' στὴν ὥρα, ποῦ τὸ γένος βρωμερὸς ἀγέρας πνίγει,
τέτοιο μνήμα προαινίζει' στ' ἄλλα μνήματα κοντά,
κί' εἰς λυγμούς νεκρῶν προαίχων μὲ λυγμούς ἀνταπαντᾷ.

Φύγε, φθόνε, ποῦ καὶ τώρα σὺν ὀχρὰ κρυφοσφουρίζεις,
καὶ μὲ φῶτα καὶ πυρσούς
καὶ παύνας περσοσούς
τοῦ θανάτου του τὴν ὥρα πηδηκτὸς πανηγυρίζεις.

Φύγε, φθόνε φρενιασμένε, κί' ἀρῆσέ τον νὰ ὕψασθῃ,
δίχως λόγους καὶ στεφάνια προσκυνεῖτε τον σκουρτὸ
τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά του τραγουδεῖτε νὰ ἐξέρθῃ
τὰ φαρμάκια καὶ τῆς πίκρας, ποῦ κοίτιστῃ γι' αὐτή.

Μὲ τὸ σύμβολον ἐκεῖνο ἦρθε λάμψη καὶ τὸ Στέμμα,
κί' ἂν εἰς Στάδια καὶ στίβους κί' εἰς ἀγῶνας δίχως αἶμα
τῆς Ἑλλάς δεχθῆτε κλώνους ἀπὸ χροῖα Βασιλιά
μὴν ἐξγράτε' στὴ χαρὰ σας τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά.

Κί' ἂν ἀκούσεται ποτέ σας «ἔως ποτέ παλληκάρια»
κί' ἂν τὰμὰτωτα σπαθιά σας δὲν σκουρῶσιν' στὰ κνάρια,
κί' ἂν σημαῖα νικηφόρος' στὰ πελάγη κυματισθῇ
κί' ἀγγελοὶ πετάξουν νίκης σὺν χοροφῶτερη κουλιά,
μὲς' στοὺς ἴχθους τῶν παιδῶν ὁ λαὸς ἄς κλειδαίῃ
τὴν Ἑλλά του, τὴν Ἑλλά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτου,
ὁ καθέννας νέος στέιος.**

Φ.— Ἀπομύνησε, βρε Περικλή, μεγάλον πατριότη
κί' ἔλα νὰ κουβε-τῆσασμε γὰρ τὸν Ἀμαρουσιώτῃ
Γι' αὐτὸν ξεπροβάλλονται κί' ὁ κόσμος κί' ἡ Κορῶνα,
κί' ἂν ἔξως ἦρχετο κανεῖς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
κί' ἂν δὲν εὐχάινε κί' ὁ Φλίκῃ στὴ μέση ν' ἀπομείνῃ,
φραντίσου ποῖον ζνεδος καὶ ποῖα καταισθῆναι.

Φ.— Καὶ μόνον νὰ τὸ φραντασθῶ, βρε Φασουλή βερέμη,
τὰ γόνιμα μὴ λύνονται καὶ τὸ κορμί μου τρέμει,
κί' ἀισθάνομαι τὰ μέσα μου πῶς τὰ τρυπᾷ σπιλέτο...

Φ.— Πιλοὺς νὰ μὰς ἴδῃς ποτέ, καθήμεν Περικλέτο,
πῶς ὅτι-εν ἐξημέρωσε Παρασκευῆς ἡμέρα
ἢ Δόξ' ἀπὸ τὰ χῶματα τοῦ Μαραθῶνος πέρα
φουρ φουρ μὰς ἴγρευε
καὶ νίκαις μὰς ἴμαγείρευε.

Π.— Τί δόξα ποῦ θὰ ἴχναμε, βρε Φασουλή, χαράμῃ,
μὰ τώρα νενικήκαμεν καὶ δὲν μὲ μέλει δόξιμ
ἂν μὴ γὰρ πάντα τῆς Βουλῆς κλεισθῇ τὸ Πορλαμένο
κί' ἂν κῶσιμ' ἐκατό φοραὶς καινούριον φαλιμένο.

Φ.— Μέσα σὲ τούτῃ τὴν κοινὴ Μαραθωνομανία,
ὅπου καθεὶς φρενιάζει,
κί' ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει

ἂν πᾶν οἱ παλιοὶ Βουλγαροὶ μὲς' στὴν Μακεδονία.
Ἐμπρὸς' στὸν Μαραθῶνιον Βουλγαροὶ ποῖος κυττά;
κί' ἂν νέος Ζέρξης σιταῖς' στὸν Μαραθῶνα στείλῃ,
ἀλλ' ὅμως κάποιος θὰ ἴρθεθῇ μὲ πόδια δυνατὰ
νὰ σπείσῃ τὴν ἐπιδρομὴν ἐγκαίρως ν' ἀναγείλῃ.

Π.— Τὸν κόσμον νενικήκαμεν καὶ πάντα τὰ καθάρματα...
ὄγυοι! καὶ φέρτε νὰ βιολιά, καὶ φέγτε νὰ συμάρματα.
Φ.— Ἄς φιληθῶμεν, Περικλή, καὶ τούτῃ μας ἡ νίκη
ἐσάρπασε γὰρ μὴ στιγμή τὸν κάθε ρεζιλίκι.

Π.— Ἄς φιληθῶμεν, ἔξανα, καὶ τοῦτο τὸ σπητάλι
τὴν δόξα τὴν ἐξανφαγε μὲ τὸ χρυσὸ κοντάμι,
κί' ὅμως ἀκόμη βόλοκεται' στὴς δόξης τὸ προοίμιον...
Φ.— Προχθὲς εὐθόδημα κί' ἐγὼ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον,
κί' ἰδὼν καθέναν πρόμαχον καὶ πρόγονον πελώριον,
τὸν μακαριτὴν Κοραῆν, τὸν Ρήγαν, τὸν Γοηγόριον,
κί' ἐνθιμηθεῖς τὸ Στέδιον καὶ τέλλα γεγονότα,
μετὰ περιφρονησῶς τοὺς ἔστρεψα τὰ νῦτα.